

i 274, brud af hjemmets fred i 240, vanedrankere i 222, drukkenskab (tredie gang) i 211, underslæb i 82, krænkelser af stadsvedtægten i 77, utugt i 48, beskadigelser i 35, hæleri i 35, landstrygeri i 31, undvigelse i 28, bedrageri i 27 og overtrædelse af lottolovgivningen i 27 tilfælde m. fl.

Savage, Probation Officer i Boston central distrikt, udtaler i sin beretning, at den betingede straffrihed i mange tilfælde har banet vejen for en virkelig forbedring og bevaret mange uskyldige personer og forladte familier for større lidelser end dem, som forbryderen vilde have været nødt at underkaste sig.

Engelske fængselsforhold.

Howardselskabet i London har under 7 febr. d. å. tilstillet indenrigsministeren følgende udtalelser:

Sir. Vi tillade os at henlede Deres opmærksomhed på følgende misbrug og mangler i fængselsadministrationen, som ere forebragte Selskabets forretningsudvalg:

1. Trods nogle forbedringer i de sidste år, som vi med tilfredsstillelse erkende, synes der at herske et afgjort fejlsyn på visse punkter af fængselslovgivningen, både hvad ånd og bogstav angår.

2. Lovgivningen foreskriver f. ex. en virksom, tilstrækkelig stab af embedsmænd for hvert distriktsfængsel; medens vi tro, at dette iagttages i Irland, er det i England blevet hyppig praxis, og ingenlunde en undtagelse, at ansætte en opsynsmand i direktørens plads.

I nogle tilfælde vil en opsynsmand være ministeriets ordre mere følgagtig end en direktør, som indtager en

mere uafhængig social stilling, men en opsynsmand vil ikke være skikket til på virksom måde at bekæmpe overtræden af trufne bestemmelser eller modstand af anden slags fra præst eller læges sides, som, omendskønt nominel underordnede, dog i virkeligheden stå over ham både på grund af højere social stilling og ved deres større sikkerhed i embedsmæssig optræden.

3. Vi vide, at i et vist engelsk distriktsfængsel har en gejstlig fornylig klaget til ministeriet over nogle påpegede pligtforsømmelser af en læge, fordi opsynsmanden, der optrådte som direktør, var uskikket til eller uvillig til at tage sagen op, og det uagtet den fungerende direktør, forsåvidt vi ikke ere fejlt underrettede i dette tilfælde, er en opsynsmand med fortrinsvis god karakter og en værdig fortid. Når en sådan person ikke på virksom måde kan gå imellem en læge og en præst, hvad kan der så ventes af mindre dueelige stedfortrædere for direktørgerningen?

4. En endnu alvorligere fejl end anbringelsen af opsynsmænd som direktører er ansættelsen af uduelige stedfortrædere for opsynsmænd. Vi have gentagende hørt klager fra fængselsmænd over det uheldige for tjenesten i, at der ansættes uopkerte eller forkastelige personer som såkaldte midlertidige opsynsmænd.

Vi ere underrettede om, at de to mænd i Strangeway distriktsfængsel, som det sidste år i parlamentet blev sagt om, at de ikke skulde blive ansatte påny, ere komne ind i denne midlertidige klasse.

5. Fremdeles er det sagt, at fængselsloven er bleven overskreden ved den voxende praxis at ansætte kvindeligt opsyn (*matrons*). Dersom det er ønskeligt, at direktørerne for mandsfængsler skulle være mænd med opdragelse og social stilling, er det ikke mindre vigtigt, at den øverste i kvindefængslerne besidder lignende kvalifikationer.

6. Et andet forhold, hvorpå vi skulle henlede opmærksomheden, er den yderst tarvelige diæt, eller særligt straffediæten, i den første måned. Den bør være tilstrækkelig

for en fange, når han er ubeskæftiget i sin celle, og den må blive positiv farlig og ubarmhjertig, når den er forbunden med hårdt arbejde og en træbrix.

7. At det straffende og afskrækkende moment i indespærringen er af stor betydning, og at det er uafviseligt for at undertrykke forbrydelser, det er altid blevet fremhævet af dette selskab. Men den bestandige adskillelse af den ene fange fra forbindelse med den anden er vigtig for en heldig reformatorisk indflydelse. Der er i denne meget betydningsfulde sag altfor megen grund til at mene, at fængselslovens ånd ikke påses ligelig af regeringens kommissærer. Sidste år f. ex. så en af os i Maidstone distriktsfængsel, at de fleste fanger arbejdede i fællesskab. De bedste opfattelser af fangernes behandling fordømme en slig forholdsregel som meget forkastelig og uklog.

De foregående punkter vise hen til, hvad der må anses for utilstrækkelig opmærksomhed for hensigten med de bestående love og regulativer. Men idet De lægger en alvorlig Interesse for dagen for at formindske forbrydelsen, så tillad os i al ærbødighed at opfordre Dem til at anvende Deres store indflydelse på regeringen til fordel for lovbestemmelser for sådanne påtrængende nødvendige forbedringer som de følgende:

1. En gradvis men bestemt forhøjelse af straffen for gentagne forbrydelser eller habituelle lovovertrædere. Den nærværende kontrast mellem overdreven slaphed ligeoverfor misgerningens veteraner og den yderlige strengthed, for ikke at sige grusomhed, mod personer, der have begået få og små forbrydelser, vilde derved snart blive undgået.

2. Forfølgningen af forbrydelsen bør foretages, som det er i Skotland, efter en første officiel undersøgelse, og ikke, som det for tiden er i England, overlades til private individer for deres egen regning og risiko og til skade for det offentlige.

3. Regeringen vilde gøre det offentlige en stor tjeneste ved at forelægge en lov, der sætter politiet i stand til at skride mere virksomt ind mod modtagere af stjalne sager, hvilke i vid udstrækning ere ansvarlige for de forbrydelser mod ejendom, som nu begås.

4. Eftersom det tilstedeværende overdrevne fylderi er hovedårsag til forbrydelsen i dette land, er det at håbe, at regeringen vil indføre forholdsregler til at formindske dette onde ved at begrænse antallet af tilladte udsalgssteder for brændevin i hvert distrikt. Loven burde ikke længere tåle tilværelsen af en klasse af indehavere af flere tilladelser til brændevinsudskænkning, som er fortrinlig interesseret i den positive fremvæxt af drukkenskab og laster.

Anbefalende ovenstående til Deres alvorlige overvejelse og indflydelse forblive vi Deres meget ærbødige

Francis Peek.
Formand.

William Tallack.
Sekreter.

Den internationale kongres i Antwerpen.

Som i Tidsskriftets årgang 1890, side 237 meddelt afholdtes der i Antwerpen en international kongres 9 til 16 oktober f. å.

Kongressen var delt i 3 sektioner: for beskyttelse af børn, patronage af fanger og løsladte, tiggeri og omflakken. De i hver sektion opstillede forhandlingsæmner findes anførte på ovennævnte sted i Tidsskriftet.

De til forhandlingerne knyttede, af kongressen vedtagne resolutioner gengives i det følgende.